Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 2. Den 15. Oktober 1878. 28. Aargang.

Tale af Ældste Charles C. Rich,

holdt i Tabernaklet i Saltsøstaden den 30te Juni 1878.

(Fra «Deseret News.»)

Jeg er taknemlig for den Lejlighed jeg i denne Eftermiddag har til at mødes med de Sidste Dages Hellige i dette Tabernakel. Jeg stoler paa, at jeg, ved Herrens Aands Bistand, kan være i Stand til at meddele nogle faa Ord til Undervisning for Eder; jeg ved, at uden Herrens Aands Assistance, vil jeg ikke være dygtiggjort til at tale til Opbyggelse for Eder.

Vi have samlet os paa denne Sabbathsdag, i den Hensigt at nyde Nadveren for den Højeste Gud, for at dyrke ham; og medens vi gjøre saa, lad mig bede Eder mine Brødre og Søstre at samle Eders Tanker og bede, at Herrens Hellig Aand maa hvile over Eder, saa at vor Gudsdyrkelse kan være antagelig for Herren, og virkelig være velgjørende for os selv; thi vi have erfaret, at alle Velsignelser udgaa fra ham, og at vi ere afhængige af ham for ethvert Gode vi modtage.

Vi ere et velsignet Folk ved at have annammet Kundskab om Frelseplanen, thi vi ere nu i en Stilling, hvorved vi kunne forbedre os Dag efter Dag, formedelst de Lærdomme vi modtage, hvis det er vor Attraa at være lydige til alle Guds Befalinger angaaende os. Vi have begyndt at vandre paa den snevre og trange Vej, hvilken, som der staaer skrevet, leder til Ophøjelse og evigt Liv, og der er kun Faa, som finde den. Den Kjendsgjerning, at vi have fundet Livets Vej, burde inspirere vore Hjerter med et Begjær efter at lære og kjende Alt, hvad der er nødvendigt for at være dygtiggjorte til at fortsætte paa den Vej, og tjene Gud med hele vort Hjerte. Jeg antager, at disse Følelser næres af mine Brødre og Søstre, der ere nærværende idag. I ønske udentvivl at vide hvad Herren forlanger af os, i det Haab at overvinde enhver Ufuldkommenhed og Daarskab samt Onde, hvilket vi ere underkastede i Kjødet.

Herren har i vore Dage fortalt os,

gjennem hans Tjener Josephs Mund, at et Menneske ikke kan blive frelst i Uvidenhed. Dette ene Punkt er i sig selv meget vigtigt for os, og vi skulle bestandigt have det paa Tanker, thi det er beregnet til at anspore os til at søge den Visdom og Kundskab, som kommer fra Gud, hvilken vil sætte os i Stand til, under alle Omstændigheder, at skjelne mellem Ret og Uret; og eventuelt lede os tilbage til Guds Nærværelse; og da vi have erholdt en Del af hin Kundskab, som vi eftertragte, ere vi uden Tvivl villige til at leve efter samme og udføre den i vort Levnet; thi Alt, hvad der er Ret og Behageligt for Guds Aasyn, kan ikke frembringe Ondt, men tvertimod, dets naturlige Frugt, er Godt. Ved at gjøre Ret, ved at udføre Guds Vilje, fornærme vi Ingen, men derimod ere vi i en Stilling hvori vi kunne velsigne og gjøre Vel for Andre. Vi have allerede bevist denne Kjendsgjerning. Vi vide Alle, at desto nærmere vi leve til Herren, desto større er den Grad af Tilfredshed, som existere i vor Midte, og vi udøve en god Indflydelse, hvor vi gaa. Jeg har kjendt Folk, hvis religiøse Anskuelser har ført dem til at indbilde sig at Frelse var uopnaaelig. Men vi have lært Retfærdighedens Principer, som føre til Lykke i denne, saa vel som i den tilkommende Verden.

Hvad den religiøse Verden angaaer, synes det at være forstaaet af alle Klasser og Sekter, at det gjør kun lidt til Sagen, hvilken Gudsdyrkelsesmaade de vælge eller antage, og Individerne maa da være tilfredse; den Tanke, om den Tjeneste, som de sigte til at yde ham, er antagelig eller ej, synes ikke at være deres Overvejelse værdig; i Virkeligheden er det aldrig omtalt.

Der var mange Sekter existerende, dengang da Frelseren var paa Jorden, og de havde Alle det gamle Testamente til Grundlag for deres Tro. Siden hans Dage have Mange havt, og endnu have deres Tilværelse, og Frelserens Udsagn er lige saa anvendelig idag, som den Dag da han udtalte det: „Porten er snever og Vejen er trang, som fører til Livet, og de ere Faa, som finde den.“ Jesus fortalte det nøjagtigt som det er, og han vidste hvorom han talede. Den kristne Verden, som et Hele, vil finde at dette og mange andre af Frelserens Lærdomme og Udsagn ere betydningsfulde, og ved at gjennemlæse hans Liv at de ere sande, Sandheder, som ikke kunne forandres eller tilintetgjøres. Det er ikke Alle, der vil finde Porten, ejheller ville Menneskenes Sekter eller Begreber være i Stand til at finde den. Gud har selv en Stemme i denne Sag; han har anlagt Vejen, overensstemmende med sin Befaling, som hverken mer eller mindre er andet end den Plan som er godkjendt og forudbestemt i Himlene før Jordens Grundvold blev lagt. Dette Evangeliums Plan kan ikke ombyttes eller forandres, den er „den snævre Vej,“ og den eneste Maade hvorpaa Menneskene kan tjene Gud antagelig. Dersom det derfor er overensstemmende med Planen, at Menneskene, for at blive Budbærere af hans Budskab, først skulle adlyde visse uforanderlige Fordringer, og da blive beskikket af ham, før de kunne blive bemyndigede til at prædike hans Ord og Vilje til deres Medmennesker, og saaledes blive hans sande Tjenere, saadanne Fordringer maa opfyldes, det vil aldrig gavne de Individer noget, som ikke tage Hensyn til disse Fordringer, og som ere fuldstændig ubemyndigede af ham til at gaa frem og virke som Tjenere sendte af Gud for at forklare Livets Vej til Menneskenes Børn, thi de kunne ikke. Ejheller vil det gavne de Personer Noget, som modtog disse

Menneskers Lærdomme, hvor ansete og antagelige de end kunne være af Menneskene, thi Gud, med hvem vi Alle have at gjøre, vil ikke godkjende dem. Den Tjeneste vi yde ham, maa blive udført overensstemmende med hans Vilje, dersom den bliver udført paa nogen anden Maade, vil han ikke godkjende den. Ordinancerne henhørende til hans hellige Templer maa udføres nøjagtig som han har befalet det, og paa det Sted han har anvist. Dette er overensstemmende med Fornuften. Dersom vi for Ex. anvendte Folk til at tjene os, ønskede vi at lede deres Arbejder, og vi ønske at de skulle udføre dem netop som vi ville have det og ikke som de selv fandt for godt. Og hvor meget mere med Hensyn til vor himmelske Fader! Dersom vore Tjenester ikke ere antagelig for Gud, tjene vi ikke ham; hvis Tjenere ere vi da? Frelseren siger: „Hans, som samlede der hvor jeg ikke adspredte." Og atter: „Den som ikke er for mig, er imod mig." Og Apostelen Paulus siger: „Vide I ikke, at hvem I fremstille Eder som Tjenere til Lydighed, dens Tjenere ere I, hvem I lyde, enten Syndens til Død, eller Lydighedens til Retfærdighed?" Derfor mine Brødre lad os dybt overveje dette, og være bange for de Tjenester vi gjøre ikke skulde være af „Lydighed til Retfærdighed" og følgelig tabt for os, og besindes at være stridende imod vor himmelske Faders Vilje. Vi maa rette vor Vilje efter hans Vilje. Frelseren selv gjorde dette og han søgte ikke at gjøre hverken mere eller mindre. Og dersom vi tjene ham antagelig, maa det være som han behager at befale det, og som det kunde behage os, medmindre vi finde Behag i at gjøre hvad han ønsker at vi skulle gjøre.

Naar vi forstaa den rette Stilling vi indtage som Guds Børn, og ikke denne Verdens, ville vi finde at vi besætte en særegen Stilling.

Vi have Noget at lære, og vi have at lære det af den rette Vej, hvad Herren fordres af os, og naar vi have lært dette, maa vi være rede og villig til at opfylde det, hvad det end kunde være, Og dersom Verden blot kunde det; men dette er vor Mission paa denne Jord, at vi skulle lære de Ting i denne jordiske Skole, som vi ikke kunne lære noget andet Sted. Og for at vi kunne lære det Rette, maa vi være villige til at blive lærte af dem, som ere dygtiggjorte til at lære, og vi maa modtage og studere de Lektier, som vi have for.

For næsten et halvt Aarhundrede siden, da Herren først begyndte at aabenbare Frelsens Principer til sine Børn, begyndte han med at sige os hvad der vilde tildrage sig paa Jorden; han forudsagde denne Verdens Rigers Overvælde og han bemyndigede og udsendte sine Tjenere til at bære Vidnesbyrd om hans anden Tilkommelse og Regjering paa Jorden. Han forudsagde os Jordskjælv, Hungersnød og Pestilentse og andre Straffedomme, som tilsidst ville komme over de Ugudelige i deres Uretfærdighed, og dette blev sagt paa en Tid, da Verden raabte Fred. Men Menneskene ere lige saa blinde angaaende Profetiens Opfyldelse i disse Dage som i fordums, da Frelseren sagde om dem: „Skjøndt seende dog ikke se, og hørende dog ikke høre, og forstaa ikke heller." Saaledes har Tilstanden været i alle Generationer, uagtet Aabenbaringerne, der ere givne til dem, have været tydelige og bestemte, og mange ere blevne opfyldte og mange blive opfyldte. Ligesom det var med Jødernes Overvælde saaledes vil det være i disse sidste Dage. Herren vil opfylde sit Ord, og han vil opfylde Alt, hvad han har sagt angaaende sin Til-

kommelse, hvadenten vi ere beredte eller ej. Han vil kuldkaste denne Verdens Riger, og vil grundfæste sit Rige, og Menneskeslægten kan ikke forhindre det. Vi skulle berede os for Guds Forsyns Husholdning, ved at gjøre Ret, ikke ved at tænke saa eller saa, eller antage Eet og Andet, eller maaske det kunde være saa, men ved at vide hvad der er Ret. Vi have Lejlighed til at lære hvad der er Retfærdighed, og hvad der forlanges af os, og vi have Kraft til at udføre det, og hvis vi ikke handle derefter, ville vi sikkerligen blive befundne ufuldkomne. I Sammenligning ville vi være lig de daarlige Jomfruer, hvis Lamper vare udbrændte, og da Tiden kom for dem til at vise sig beredte til at gaa ud og møde Brudgommen, hvem de ventede paa, fandt de at de ingen Olie havde i deres Lamper, og medens de gik ud og kjøbte noget, kom Brudgommen og de kom for sent til at møde ham. Der er meget henhørende til os, Sidste Dages Hellige, som vi skulde henvende vor alvorlige Opmærksomhed paa. Det er en let Sag at tage fejl, medmindre vi ere paapassende, og naar vi tage fejl vil vi finde os selv mere eller mindre beskadigede og vildledte fra den rette Sti, og blottet for en Del af den Hellig Aand, som vi ellers kunde nyde.

Hvad denne Verden angaaer anse Nogle den for en fordærvet Verden, en Verden fuld af Smerte, Sorg og Lidelser. Jeg betragter den ikke saadan. Jeg anser den for en velsignet Verden, en herlig Verden, som yder os mange Privilegier. Paa hvilket andet Sted end i denne Verden kunde vi faa Syndsforladelse? Denne Ordinance tilhører dette Liv, denne Verden og ingen anden. Vi kunne udføre mange Ting henhørende til denne Verden, som vi ikke kunne naar vi ere paa den anden Side Sløret. Naar vi udføre enhver Pligt i dette Liv, i den rette Tid og paa rette Sted, idet vi ikke efterlade os Noget, som ikke er udført, og som vi kunde udføre, da vil Alt blive vel med os herefter, men om vi fejle i Udførelsen af vore Pligter her, ville vi visseligen beklage og maaske knurre over os selv, for vor egen Forsømmelse, naar vi ere hinsides Sløret, og desforuden ville vi da blive afhængige af Andre for at faa udført Noget til vort Bedste, som vi selv kunde have udført her. Lad os afbenytte Lejligheden her og vurdere og skatere den saa fuldstændig som vi bør; Lejligheden her er stor og herlig, og hvis vi ikke gjøre Brug af den, ville vi visseligen blive bedrøvede naar vi gaa hinsides, og hvad der gjør Sagen endnu mere alvorlig er at vi vide ikke naar denne Bekymring vil ophøre. Denne Prøvestand er kort, og naar vi skulle udføre Alt, hvad der staaer i vor Magt at udføre, maa vi anvende vore bedste Anstrengelser for at opfylde enhver Pligt og Fordring, og vi ville da ikke være mere end beredte. Desto mere vi faa Kundskab om og forstaa, henhørende til det Guddommelige, desto mere følsomme ville vi blive for Vigtigheden af at være omhyggelige og bestemte, og, hvad os selv angaaer, aldrig give Plads for Ligegyldigheds Aanden eller blive strafværdige ved at begaa en eller anden Handling, som ikke er Ret. Vi ville blive forbausede om et Sendebud fra den evige Verden kunde blive indvirket til at begaa en taabelig eller forkert Handling. Som Hellige for Gud burde vi have en saadan Fasthed og Bestemthed i Forbindelse med vor Kundskab, at vi ikke kunne bevæges til, af hvilkensomhelst Kraft og Indflydelse, at udføre en forkert eller urigtig Handling. Hvad staaer i Fare med Hensyn hertil? Alt, som henhører til vor Ophøjelse. Dette er Noget, som

vi skulle erindre og tænke paa i alle Livets Forbindelser og Stillinger, ved at være omhyggelig og forsigtig for ikke at frembringe noget Onde, som kan overvinde os. Da vi altid er udsat for Fristelser, og følgelig ogsaa for at fejle, burde vi være bestemte i vore Hjerter, aldrig tillade os at fejle, saa at vi kunne leve længe; lad os passe paa at intet Onde, nok saa lille, finder Indgang til vore Hjerter; men hellere fremelske den gode Frugt i alle dette Livs Forbindelser og føle taknemlig for at vi have det Privilegium at arbejde i Retfærdighedens og Sandhedens Tjeneste og afhylle disse Principer i os selv.

Vi ere nu opfordrede til at bygge Templer; jeg kan, med stor Glæde, sige, for saa vidt som min Kundskab strækker sig om de Sidste Dages Hellige, at de, betragtet som et Hele, ere villige til at udføre dette Arbejde; vi have, formedelst Guds Godhed og Naade, faaet Kundskab om at Templerne ere af Vigtighed for os, og at vi, foruden dem og i nærværende Stilling, ikke kunne modtage visse Velsignelser, der ere nødvendige for vor Frelse og Ophøjelse i Guds Rige. Hvorfor saaledes? Fordi Herren har bestemt at saadanne Velsignelser skulle forvaltes paa saadanne Steder, og som, dersom de ikke udføres som han har befalet, ville være kraftesløse. Dette forstaa vi, fordi Herren har oplyst os med sin Hellig Aand. Det har været et almindeligt Mundheld i Verden at de Sidste Dages Hellige bleve ledte i Blinde af Profeten Joseph; efter hans Død sagde de at de vare Brigham Young's Taaber og Narre; og nu sige de at vi vise blind Lydighed til Præsident Taylor. Men som Sidste Dages Hellige forstaa vi at det er enhver Mands og Kvindes Pivilegium at kjende for sig selv at disse Mænd vare og endnu ere den levende Guds Tjenere, og det er derfor Gud, som styrer og leder dem. Og om Nogen, der tilhører denne Kirke ikke er tilfreds i dette Punkt, er det fordi de ikke leve op til deres Privilegier, og jeg vil sige til alle Saadanne om der er Nogen, at det er paa Tiden at de erholde denne Kundskab; det er paa Tiden at enhver Mand og Kvinde fordrer Borgerskab i Guds Kirke og Rige og blive i Stand til at fremstaa og bære Vidnesbyrd til Verden, at de kjende og forstaa at Gud har udrakt sin Haand for at opbygge sit Rige, og det er blevet grundfæstet i vore Dage paa Jorden, og at vi have faaet Tilladelse til at indgaa deri. Naar vi bære dette Vidnesbyrd, vil det ikke være „jeg antager saa", eller „maaske saaledes;" men „Sandelig, saa siger Herren."

Jeg kan nu sige, som jeg ofte har sagt for Eder og for Verden, at jeg veed for mig selv at Gud har grundlagt sit Rige paa Jorden i disse sidste Dage, og at han fordrer Lydighed til sit Riges Love; og ikke alene han fordrer det, men det er vor Pligt villig og glad at underkaste os hans Vilje, hvorledes den end maatte være, thi han fordrer kun det af os som vil være til vort eget Gavn hvilket vi maa udføre for at helliggjøre os og berede os for at indgaa i det celestiale Rige. Vel! kan Een sige, men Verden troer det ikke. Jeg ved at Verden ejheller troede Noah, som prædikede i et Tidsrum af 120 Aar at, hvis de ikke annammede hans Vidnesbyrd, vilde Herren sende en Vandflod over dem og fuldstændig ødelægge dem. Verden troede ikke Jesus, Guds Søn, da han spaaede Jerusalems Skjæbne. Jeg ved tillige, saavidt Historien lærer os, at Verden, ikke har annammet Guds Tjeneres Vidnesbyrd ejheller tro de hvad hans Tjenere nu prædike til dem. Men trods dette har Herren altid opfyldt sit Ord,

og derved frelst de Retfærdige og tilintetgjort de Ugudige. Og vi vide, at Herren vil opfylde alt det, som er bleven udtalt gjennem sine Tjeneres Munde, hvadenten Verden troer det eller ej. Og som Guds Folk, som ere blevne rettænkende nok til at annamme det Budskab, der er sendt til os, have vi den Trøst at vide, at medens Ugudelighed og Vederstyggelighed og Alle, som frydе sig deri, ville blive udrensede af denne Jord, overensstemmende med den Almægtiges Spaadom, hans Hellige, samt deres Børn ville leve, forøge, mangfoldiggjøre, adsprede sig og tilsidst opfylde hele Jorden. Lad os fremelske Guds Kundskab ved at leve efter det Lys vi have annammet, og lad os altid sætte Pris paa de Privilegier, som denne Verden forskaffer os ved at skjelne mellem Godt og Ondt og ved at være istand til at vælge imellem Ret og Uret; vi have, om vi ere trofaste, Kraften til at overvinde Djævlen, Modstand og alle Mørkheds Magter, og til at helliggjøre os for Herren gjennem hans Sandhed, og, medens vi ere paa denne Jord, berede os til at blive værdige til at faa Del i og arve hans herlige Nærværelse i den tilkommende Verden. — Maa dette blive vor lykkelige Lod, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Tale af Ældste Erastus Snow,

holdt ved en Forsamling i Nephi den 15de Maj 1878.
(Fra «Deseret News.»)

Jeg vil fortsætte at tale om den Gjenstand der er bleven omtalt.

I en meget tidlig Periode af denne Kirkes Historie, da den var i sin Opkomst, sagde Herren til os i en Aabenbaring der indeholdes i Pagtens og Lærdommens Bog; „Den, der betaler sin Tiende skal ikke blive brændt." I adskillige af Aabenbaringerne omtales Tiende paa en almindelig Maade, men den specielle Aabenbaring om denne Gjenstand blev given i Far West, Missouri, i Juli 1838, som Svar paa Spørgsmaalet: „Oh, Herre, sig dine Tjenere hvor meget du forlanger af dit Folks Ejendom i Tiende." Og af den Aabenbaring lære vi at vi skulle hellige al vor overflødige Ejendom til de Øjemed, der ere omtalte deri, og derefter aarlig betale en Tiendedel af vore Indtægter; hermed menes en Tiendedel af enhver Indtægtskilde. For Exempel: Dersom en Mand skal leve af sine Hænders Arbejde, da vilde en Tiendedel af hans Fortjenester være hans retmæssige Tiende, men dersom han, foruden dette, ejer Kvæg eller har andet Arbejde, da skulde der ogsaa betales Tiende heraf. Dersom han skulde være interesseret i Landbrug, Bygninger eller gjøre andre Forbedringer, og saaledes samle et Overskud sammen vil en Tiendedel af Indtægterne af saadan Ejendom være Tiende, saa vel som en Tiendedel af hans samlede Arbejde. Skulde da en Del af hans overflødige Ejendom være af en saadan Beskaffenhed at han kunde sætte den i en Forretning, vilde en Tiendedel af hans Fordel deraf være Tiende; eller han skulde have Penge udlaante paa Rente, da vil ti Cents af enhver Dollar, der bliver tillagt Capitalen, tilhøre Herren, overensstemmende med hans Lov om hans Folks Tiende, og saa fremdeles; denne Lov sigter strengt til enhver Indtægt fra enhver Kilde.

Det er ikke, som Nogle virkelig antage, Tiende af hvad I kunne have faaet tilovers efterat have dækket alle Eders Udgifter, eller med andre Ord, efter at have forbrugt Alt, hvad I kunne. Der

ere dem, der kalde sig Sidste Dages Hellige, som prøve at tilfredsstille deres Samvittighed med den Tro, at med Tiende menes Tiendedelen af det, der kunde blive tilovers efter at have dækket alle Udgifter, hvilket vilde beløbe sig til dette: „Hvad vi ikke kunde bruge, det vil vi give en Tiendedel af som Tiende.“ Hvor meget troe I, mine Brødre og Søstre, at Herren vilde faa, dersom vi Alle følte og virkede saaledes? Dette er ikke Loven om Tiende; Alle, der stræbe at opfylde den paa denne Maade afviger fra dens rette Læsning. Der forlanges af os, at vi skulle give en Tiendedel af vor Fortjeneste, Renter eller Indtægter i Tiende, og dette er nødvendigt for den almindelige Velfærd og Opbyggelse af Templer, Opholdelse af Præstedømmet Hjælp til de Fattige o. s. v; medens vi selv beholde de ni Tiendedele til vor egen og Familiens Opholdelse o. s. v.

Broder Hardy udtalte sig meget tvivlende om, at Mænd, der ikke tog Hensyn til Tiendeloven, kunne frelse sig selv, og meget mindre deres Døde. Jeg vil her sige, at Herren sagde, da denne Tiendelov i 1848 blev aabenbaret: „Denne skal blive en bestandig Lov for Eder for evig“, og „skal være et Mønster for alle Zions Stave“. Vi bleve ogsaa fortalte, at Alle, der ikke iagttage denne Lov, skulle ikke befindes værdige til at bo iblandt Guds Folk; Herren siger endvidere: „Dersom mit Folk ikke iagttager denne Lov, og holder den hellig, og ved denne Lov helliggjør Zions Land til mig, saa at mine Love og Befalinger kunne udføres deri, og det kan være det Allerhelligste; se, sandelig siger jeg Eder, det skal ikke blive et Zion for Eder.“ Dette var Herrens Ord til sit Folk paa hin Dag, og de ere aldrig forandrede, men ere i Kraft idag og ville for evigt vedblive. Medmindre disse visse Bestemmelser ikke opfyldes, kan dette udvalgte Land ikke blive et Zion for os.

Efter at denne Lov var givet til os, bleve vi drevne fra Missouri, og vi byggede et Tempel i Nauvoo. Og da hint Tempel var saa vidt fuldført, at en Døbefond kunde blive opsat i Kjælderen, og de Sidste Dages Hellige begyndte at faa Adgang til samme, underviste Profeten Joseph Brødrene, der havde Opsynet dermed, om den Bestemmelse, at ingen maatte tillades at tage Del i Guds Hus Privilegier, medmindre de havde skaffet et Bevis tilveje, fra Kirkens Historieskriver, for at de havde betalt deres Tiende. Hvormange af disse gamle Hellige have endnu bevaret disse Certificater blandt deres gamle Papirer, udstedte af Broder Wm. Clayton. Og skulde Nogen faa Adgang til Privilegierne i Herrens Hus enten til deres egen eller deres Afdødes Bedste, uden at have opfyldt denne Lov, og saaledes ikke sikret sig Templets Rettigheder paa en lovlig og retmæssig Maade, ville de være lig Tyve og Røvere, som ikke gaa ind i Faarefoldet ad Døren, men snige sig ind ad anden Vej. Og den Tid vil komme, da saadanne Personer ville blive behandlede som Tyve og Røvere, og, bundne paa Hænder og Fødder, kastede ud. Dette er det Vidnesbyrd, jeg ønsker at føje til Broder Hardy's Bemærkninger.

At vi maa blive mere flittige og tro med at adlyde og iagttage Guds Love i Fremtiden, og at vi, ved Tro og gode Gjerninger, maa blive i Stand til at se som Gud ser, og blive Sidste Dages Hellige i Aand og Sandhed, er min Bøn. Og ved saaledes at sætte os selv i en Modtagelsesstand, skulle vi se, om Herren ikke opfylder sine Forjættelser og aabner Himlen og udgyder saa mange Velsignelser, som vi næppe kunne modtage. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. Oktober.

Evangeliets Forkyndelse.

Vi optage følgende Lærdomme fra Millennial Star: Den bedste og virksomste Maade at udføre Missionsarbejdet paa er en Gjenstand, der er den alvorligste Overvejelse værd. Det er med Hensyn til dette vi rette den største Opmærksomhed. Med denne Følelse ere vi overbeviste om, at hver trofast Ældste i Missionen vil forene sig med os.

For at Værket kan udføres med Held er det en bydende Nødvendighed, at de Ældstes Foretagender skulle være systematiske. Der skal være en Agtelse for Ordensprinciperne og den lovmæssige Myndighed, uden hvilket vore Anstrængelser ville sammenlignelsesvis være kraftesløse og frugtesløse. Jagttagelse og Erfaring have ledet os til at antage den Slutning, som en almindelig Regel, at Konferencerne skulle inddeles i Grene, og hver Ældste modtage sin særegne Arbejdsmark. Hver omrejsende Ældste maa forstaa, at vi forvente, at han forbliver i sin Gren, medmindre han faaer Tilladelse fra Konference Præsidenten til at forlade den af en eller anden særlig Grund; af lignende Grunde forvente vi, at Konference Præsidenterne forblive i deres Arbejdsmarker.

Naar der holdes Grens-Møder og i Tilfæde, hvor altfor megen Udgift og Reise ikke medfølge, kan de omrejsende Ældste i Konferencerne blive indbudte til at besøge det som en oplivende Forandring. Ved de almindelige Konferencer forventes naturligvis de Ældste at være nærværende.

Den almindelige Efterfølgelse af den Fremgangsmaade, som ovenfor er fremsat, vil, efter vore Anskuelser, have mange Fordele og gode Følger. Ved at tildele enhver Ældste en særlig Mark eller Gren, paalægges der ham et direkte Ansvar, thi han skal kunne aflægge Regnskab for den Forvaltning, der er overdraget ham. Dersom han er en trofast og flittig Forvalter vil dette bedre vise sig paa denne Maade, end om han reiste over et større Stykke Land. Naar en Ældstes Arbejder ere indskrænkede til en særlig Arbejdsmark, har han nødvendigvis mere Tid til det egentlige Missionsarbejde; han kan paa denne Maade benytte den Tid og Kraft, som ellers vilde medgaa til at rejse mellem fjerne Steder. Et Individs fysiske Stilling indvirker mere eller mindre paa hans indre og aandelige Kræfter. En Ældste, som er træt og anstrengt efter Rejsen, vil ikke være saa dygtiggjort til at udføre sit Kalds Pligter, end om han var frisk, udhvilet og fysisk kraftig. I en sammenlignelsesvis begrændset Arbejdsmark har en Missionær bedre Lejlighed til at blive bekjendt med Folket. Vi mene ikke alene de Hellige, men mere særligt Personer, som ikke ere forenede med Kirken. Hvorsomhelst en god, retskaffen og oprigtig Mand gaaer, vinder han Agtelse og Tillid hos dem, hvem han gjør sig bekjendt med. Denne Tillid giver Leilighed til at forelægge Folket Evangeliets Grundsætninger, og baner Vejen for deres Modtagelse hos dem, som høre dem.

For at Folket kan have Tillid til de Ældste fra Zion, maa disse sidste leve et ulasteligt Liv for Guds og Menneskenes Aasyn, og „afsky endog Synet af det Onde." Denne Fremgangsmaade vil lede dem, som iagttage deres „gode Gjerninger" til at „ære Gud" og annamme Forløserens Evangelium. Exemplets Kraft er uendelig mange Gange kraftigere end Forskrifter.

De Ældste ere, i deres Arbejder som Missionærer, fraraadede at komme i bestemte Spor og holde sig til al Ensformighed. Den gode Fremgang afhænger af Foretagende, Virksomhed og kraftigt Arbejde, hvilke udentvivl vil blive antaget af Herren og ledsaget af hans Velsignelse.

Der kunde være Konferencer, hvor Anvendelsen af de foregaaende Regler ville være upraktiske. Men med Hensyn til Alt forvente vi, at Brødrene ville være under Indflydelse af Visdoms Aanden, og altid søge at blive vejledte af den Paaminder, som Herren har lovet til hver af sine trofaste Tjenere. Det er ikke nødvendigt at gjøre altfor pludselige eller omvæltende Forandringer. Det skal imidlertid være enhver Kristi Tjeners Bestræbelse at være rede til at antage og sætte i Udførelse, gradvist og sikkert, ethvert godt Middel til Forløserens Værks Velfærd og Fremgang blandt Jordens Nationer.

Præsident W. Budges Besøg.

Præsidenten for den europæiske Mission, W. Budge, ankom via Hamborg og Aarhus til Kjøbenhavn den 22de September. Han overværede de Helliges Forsamlinger i Aarhus og Kjøbenhavn, samt et Møde af Missionærerne paa „Stjernens" Kontor den 25de, hvor gode og tidssvarende Raad bleve givne og hvor Fremsættelsen af Tanker og Lærdomme bleve gjorde, som uden Tvivl vil bringe gode Følger.

Præs. Budge forlod Kjøbenhavn den 29de September for, over Hamborg og London, at vende tilbage til Liverpool. Han var vel tilfreds med sit Besøg i Skandinavien og over at stifte Bekjendtskab med nogle af Brødrene og de Hellige i denne Mission, og ønskede at være erindret til alle de Hellige.

Korrespondance.

Amerika.

Manti City, Sanpete Co, 22 Aug. 1878.

Præsident N. C. Flygare.

Kjære Broder.

Ved Konferencen i denne Stav af Zion, forrige Søndag, blev jeg kaldet af de tre Apostle, som vare her, til en Mission til New-Mexiko, og den sydlige Del af Colorado; min Broder, som opholder sig der, har fundet Land og Plads til et Hjem for Tusinder af de Sidste Dages Hellige, Jernbanen gaaer nu dertil og flere Kompagnier Emigranter fra Staterne ville gaa dertil i Efteraaret, vore Emigranter fra Europa ville ogsaa

for Fremtiden, for en Del, komme ind den Vej, da Utah bliver for snæver for os.

Jeg afrejser herfra om nogle faa Dage, med et lille Selskab erfarne Ældste, for at gaa dertil og udlægge Byer og vejlede og hjælpe Sødskende, som komme ind, og jeg haaber næste Aar at modtage en Del af mine Landsmænd der, og være dem behjælpelige med at faa et Hjem og et Sted at bygge paa. Da vore fattige Sødskende, som komme ind til disse tætbefolkede Byer i Utah, ikke har let ved at faa Land at dyrke for dem selv, har Herren vejledet vore Brødre, Apostlene, til at tage dette Skridt for Zions Udvidelse.

Mit Ønske er at Herren vil velsigne dem rigeligen. En venlig Hilsen til Dem og Alle i „Nr. 14".

Deres Broder i Evangeliet,
Hans Jensen Hals.

Korrespondance til »Deseret News«.

(Fra „Bikuben".)

Ogden City, den 13de August 1878.

Redaktør «Deseret News».

Adskillige Personer have forespurgt sig hos mig angaaende David Whitmer, og dette i Særdeleshed siden Offentliggjørelsen af mit Brev i Deres Blad angaaende John Whitmer. Dersom «Deseret News» vil give det en Plads i sine Spalter, skal det være mig en Fornøjelse at nedskrive, hvad jeg veed om ham fra min Visit til Richmond, Missouri, og tillige vil jeg meddele Indholdet af min personlige Samtale med ham.

Han er nu 73 Aar gammel, men er en særdeles vel bevaret Mand, høj og rank som et Naaletræ, vel proportioneret med et militærisk Præg, romersk Næse og mørke Øjne, der ere fulde af Liv og Udtale. Hans Pande er stor og bred og hans Hoved næsten skaldet, men vel proportioneret.

I Forening med en Søn og Sønnesøn holder han en Hyrestald i Richmond, Missouri; den gamle Bedstefader er for Størstedelen fritagen fra Forretningen, dog foretager han til bestemte Tider sine sædvanlige Ture til Stalden, ligesom han forhen plejede at gjøre.

David Whitmers Søster var gift med Oliver Cowdery, hvis jordiske Levninger hviler paa Richmonds Kirkegaard; han praktiserede Lovkyndighed i denne By fra 1838 til 1849, da han døde i fuld Tro, bærende Vidnesbyrd om sine Syner. Paa hans Dødsseng begjærede han at blive begravet foruden noget pralende Optog og han ønskede, at ingen Gravsten skulde reises over sit Hvilested. David Whitmer sagde, at hans Svoger var i mange Henseender en besynderlig Mand.

Davids Broder, Jakob Whitmer, en af Vidnerne, levede og døde i Richmond, og hans Grav er i Nærheden af Cowdery's. Paa Jakobs Grav er anbragt en smuk Marmorsten, paa hvis Top findes hans Navn og umiddelbart efter en Tegning af Mormons Bog lagt aaben, med en blomstrende Rose hvilende paa Midten; Bogen hviler paa den tillukkede Bibel. Jakob Whitmer døde den 21de April 1856 i en Alder af 56 Aar 2 Maaneder og 26 Dage.

Efterat have forestillet mig selv for David Whitmer og efter nogen almindelig Samtale, bemærkede jeg til ham: „De er jo en af de tre Vidner?"

Han: „Jeg er en af dem."

Jeg: „Og De saae Engelen, og han viste Dem Pladerne?"

Han: „Mormons Bog er sand, ligesaa sand, som nogen Optegnelse kan være. Jeg saae Engelen, og jeg saae Labans Sværd, Brystspandet, samt Urim og Thummin, Pladerne og Vejviseren. Engelen stod foran os og vendte Bladene om et ad Gangen."

Jeg: „Vendte Engelen alle Bladene omkring, medens De stod og betragtede dem?"

Han: „Nej, ikke alle, kun den Del af Bogen, som ikke var forseglet, den forseglede Del saae ud for mig som haardt Træ."

Jeg: „Hvormange af Pladerne vare forseglede?"

Han: „Omtrent Halvdelen af Bogen var forseglet. De Blade, som ikke vare forseglede, omtrent Bogens første Halvdel, vare talrige og Engelen bladede dem over for vore Øjne. Der vil endnu blive givet en Oversættelse af Jareds Folks og Nephis Bedrifter og af mange andre Optegnelser og Bøger, og dette vil Altsammen ske, naar den bestemte Tid kommer."

Jeg: „Hvor store vare Pladerne?"

Han: „Omtrent otte Tommer brede og sex eller syv Tommer lange, da de saae ud til at være lidt bredere end de vare lange, og tre Ringe holdt Pladerne tilsammen, en foroven, en i Midten og en forneden, saaledes at Engelen kunde vende Bladene helt omkring. Tykkelsen var omtrent som en almindelig Blikplade, der bruges af Blikkenslagere."

Jeg: „Hvorledes saae Indgravningerne ud?"

Han: „De vare Skrifttegn. Vi kopierede nogle af dem, og dersom De besøger min Broder John, en af de otte Vidner, som skrev for Joseph, kan han vise Dem noget af det gamle Manuskript, som han laante af mig. Jeg maa have det tilbageleveret til mig, da det tilligemed andre Optegnelser tilhører Kirken."

Jeg: „Martin Harris, som nyligen døde i Clarkston, Utah, aflagde et Vidnesbyrd i Tabernaklet i Salt Lake City om, at han saae Pladerne formedelst Tro og Guds Kraft."

Han: „Martin Harris er rigtig i sin Angivelse. Han var slet ikke hos os, da vi først saae Engelen. Efterat vi havde fortalt ham, hvad vi havde set, og var anden Gang beskjæftiget i Bøn alle tilsammen, og naar Engelen anden Gang viste sig for os, da saae vi først Martin Harris, og han saae, og vi saae dem og vort Vidnesbyrd, som vi give til Verden, er sandt, bestemt saaledes som De læser det; vi saae disse Ting ved Guds Gave og Kraft. Som vi bad, stod Engelen foran os i sin Herlighed, og alle disse Ting fremstilledes for vort Blik ligesaa tydeligt, som om de havde været lagte foran os paa et Bord, og vi hørte Vidnesbyrdet angaaende Pladerne og bleve befalede at bære dette Vidnesbyrd for Verden, og vort Vidnesbyrd er sandt. Og da Engelen havde fuldendt sine Ord og vist os Pladerne en efter en anden, disse, som vare blevne oversatte, da tilluktes Synet pludselig; det forsvandt bestemt ligesom det kom tilsyne."

Jeg: „Men disse Ting, som De saaledes saae, vare jo materielle Ting, hvorledes kunne de da saaledes komme tilsyne og forsvinde igjen?"

Han: „Det er Guds Kraft. Han gjør disse Ting, og hans Engle vide, hvorledes de skulle gjøre det. Det var vidunderligt for os, men det skete ved

Guds Kraft. Han havde beskikket sine Engle til at tage Vare paa Pladerne tilligemed de andre Ting, og Engelen vidste, hvorledes det skulde gjøres."

Jeg: „Haandterede de otte Vidner ikke Pladerne som en materiel Substants?"

Han: „Vi gjorde ikke, men de gjorde, fordi at Josephs Tro blev saa stor, at Engelen, Pladernes Bevogter, overgav dem til Joseph en kort Tid, for at disse otte Vidner kunde faa Lejlighed til at se og haandtere dem."

Jeg: „Havde Joseph ikke tidligere Pladerne i fuld Besiddelse?"

Han: „Jo, i Begyndelsen, men Forfølgelsen blev saa heftig, at Engelen tog Optegnelserne i sin Besiddelse og viste disse Ting, saaledes som han gjorde, for Cowdery, Harris og mig i Josephs Nærværelse, og siden blev det ham tilladt at vise Pladerne til de otte Vidner."

Jeg: „Hvor ere Pladerne nu?"

Han: „I en Hule, hvor Engelen har skjult dem, indtil Dagen kommer, da den uforseglede Del vil blive oversat. Gud vil endnu oprejse en mægtig Mand, som skal fortsætte hans Gjerning indtil den er fuldført og Jesus kommer igjen."

Jeg: „Hvor findes denne Hule?"

Han: „I Staten New York."

Jeg: „I Højen Cumurah?"

Han: „Nej, men ikke langt derfra. Jeg saae Stedet, hvor Pladerne vare fundne, og det samme gjorde mange Andre, og en Bevægelse opstod iblandt Folket paa den Tid som Følge af, at „Mormonismens" værste Fjender ophidsede Folket ved at fortælle om Pladerne, som Joseph saaledes havde funden, og „Guldbibelen", som han havde i sin Besiddelse, saa at han svævede i en vedvarende Fare for at blive plyndret og dræbt."

Jeg: „Hvorledes saae Stedet ud?"

Han: „Det var en Stenkiste, og Stenene saae ud til at være lagte i Cement. Det var paa Siden af Højen et kort Stykke fra dens Top."

Jeg: „Hvad for en Slags Person kjendte De Joseph at være paa den Tid?"

Han: „Han var en meget ydmyg og sagtmodig Mand og i Sandhed meget aabenhjertig. Han gjorde Guds Vilje, og en vanskelig Bestilling var det tilvisse at oversætte Mormons Bog."

Jeg: „Brugte Joseph Urim og Thummin, naar han oversatte?"

Han: „Urim og Thummin vare to hvide Stene, hver af hvilke vare befæstede ligesom Briller i en Slags Indfatning af Sølv, men Buen mellem Stenene var tungere og længere end man almindelig bruger den i Briller. Martin Harris, Oliver Cowdery og min Broder John skrev hver af dem til forskjellige Tider for Joseph."

Jeg: „Naar vil Templet blive bygget i Independence?"

Han: „Strax efter at den store Trængsel er forbi."

Jeg: „Hvad mener De hermed?"

Han: „En Borgerkrig mere blodig og grusom end Oprørskrigen. Det vil blive en Tilintetgjørelse af denne Nation, og omtrent ved denne Tid vil det andet store Arbejde blive udført, et Arbejde lig det Joseph udførte, og Oversættelsen af de forseglede Plader vil foretages, efter hvilket en Fredstid vil følge overalt."

Jeg: „Troer De, at De skal leve og se disse Ting foregaae?"

Han: „Det blev sagt til os, at det andet store Arbejde skulde begynde, naar næsten alle Vidnerne til de første Plader vare hendøde, saa jeg kan maaskee leve og se disse Ting finde Sted."

Jeg: „De nyder god Helsen?"

Han: „Jeg er i Sandhed meget rask for en af min Alder. Jeg er ikke plaget af Nogenting, med Undtagelse af lidt

Gigt, eller hvad det er, i mine Hofter. Jeg blev kastet ud af en Enspændervogn og har hele Tiden siden følt mig noget svag over Hofterne."

Størstedelen af denne Samtale blev nedskreven Ord for Ord omtrent en Time efter Sammenkomsten med David Whitmer og han vil gjenkjende dem som sine Ord. Jeg sender dem for at Offentligheden kan danne sig en bedre Mening om denne i Sandhed mærkværdige Mand.

P. Wilhelm Poulson M. D.

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb.

(Ved Edward W. Tullidge — en Ikke-Mormon.)

(Fortsat.)

En fortrolig Skriver blev sendt til Under-Agenturen for den, han vendte tilbage med Følgende:

Council Bluffs Under-Agentur.
5te November 1845.

Min Herre!

Deres Meddelelse af 3die dennes blev modtaget om Lørdagen. Mr. Clayton er forsynet med Breve fra den Befuldmægtigede for de indianske Anliggender i det Øjemed at kopiere dem. Mine Forretninger her vil kun tillade mig at skrive dem nogle faa Linier. Jeg vil imidlertid tilføje, at det ikke er tilladt nogen hvid Mand at nedsætte sig paa Indianernes Lande uden Regjeringens Tilladelse. At Deres Folk er „Mormoner" er ikke Aarsagen, men den Kjendsgjerning, at I have bosat Eder der, uden Regjeringens Tilladelse. I Udførelsen af mine Pligter kjender jeg ingen Sekter eller Partier, og jeg er sikker paa, at Regjeringen i Washington handler efter de samme Principer.

Jeg kan skrive dem mere omstændeligt til efter min Tilbagekomst til St: Louis, hvor jeg vil faa hele Korresponcen om den Sag for mig.

Jeg har den Fornøielse at være Deres lydige Tjener

W. H. Harvey.
Supt. Ind. Affairs.

Denne Skrivelse var adresseret til Højraadet og dette skrev som Gjensvar, et meget kraftigt og rørende Brev til Superintendenten i Folkets Navn.

I dette kritiske Øjeblik, ankom William Kimball med Posten, og bragte de officielle Dokumenter fra Ministeriet, indlagte til Dommer Kane, givende Mormonerne Tilladelse til at forblive, med Følgende ogsaa fra Oberst Kane til Præsident Young:

Nauvoo, Illinois 22 Sept. 1846.

Min kjære Ven!

Da mit Sind er forvirret, som en Følge af Overanstrengelse paa mit af Sygdom nedbrudte Legeme, fremsender jeg til Dem i Original og Kopi alle de Brevskaber som jeg har modtaget fra min Fader, de kunde bedre fortælle Dem deres egen Historie end jeg er i Stand til.

De maa ikke tro, at jeg afslaaer mig fra at skrive saa udførligt til Dem uden Modstræben, men Smerten i mit Hoved er for nærværende virkelig saa heftig, at De maa tage mit oprigtige Ønske at gjøre hvad jeg kan for denne Gjerning.

Med Hensyn til Artiklerne, som jeg for Tydeligheds Skyld har mærket med Stjerner i Medills Korrespondance til Major Harvey i St. Louis, behøver jeg kun at bemærke, at ved første Øjekast

paa Kaptain Allens Beretning, hvilken fuldstændigt beretter Eders Planer og Hensigter, har, som hentydet til, efter al Sandsynlighed aldrig været affendt til Washington, eftersom Datoen paa Medills Brev til min Fader er den 3die September; og noget af det Første, der faldt mig ind var at erindre Dem om at jeg har med mig i Tilfælde af, at der personligt skulde tilstøde Dem noget, Dokumenter i Form af skriftlige Beviser o. s. v. ikke alene fra Mitchell, Underagenten som her er omtalt, som er Borgen for mig personlig, men fra Alle, der have Indflydelse og Myndighed i Øvre-Missouri Landet, hvilke ved deres Beskaffenhed, paa alle Maader ere tilfredsstillende for os. De se derfor at de ikke behøve at frygte mere af nogen Instruktioner fra Harvey eller Mitchell, som jeg frygtede for havde foruroliget dem lidt, ved dette Tidspunkt, da jeg afrejste.

Jeg faaer hver Dag mere og mere Tro paa at mine Kræfter vende tilbage, og at Gud har sparet mig for at retfærdiggjøre Eder; men, dersom jeg bliver skuffet, trøst Dem og Deres Folk med den Forsikkring at min Sygdom i Eders Midte har berørt ædle Følelsers Strenge i et bravt Hjerte, og at selv om det ikke skulde lykkes mig personlig at komme hjem og sikre Eders Rettigheder, ere mine Papirer nu ordnede saaledes at min Fader kun vil finde det meget lidt besværligere at retfærdiggjøre Eder end Deres oprigtige

Thomas L. Kane.

Willard Richards, Kirkens Historieskriver, Svar herpaa vil paa engang være en smuk Beskrivelse af „Mormonerne" i Vinter Kvarteret og udviser fuldstændig deres Forhold til Regjeringen og dens Agenter:

Vinter Kvarteret. Israels Lejr, Omaha Nation, Nov. 15, 1846.

Min kjære Oberst!

Endskjøndt nær Midnat, kold og vaad, og selv uden Husly, undtagen et udslidt og sønderrevet Telt, træt og syg, kan jeg dog ikke lade denne Lejlighed gaa uden at tilkjendegive Modtagelsen af Deres Brev af 22de September til General Young for to Dage siden, indlagt med Dommer Kanes to Breve til Dem, samt Hr. Medills til Dommer Kane den følgende Dag.

Pakken var af en eller anden Grund forsinket, men sent er bedre end aldrig og det gjorde Deres Venner i Lejren godt at høre, at De var saa langt paa Deres Rejse, idet vi fuldt troe, at De før denne Tid er ankommen i god Behold til Broderkjærlighedens By.

Jeg kunde ikke godt nægte mig Kopier af Deres Faders Breve, som jeg lægger ind hermed, med Tak fra mig selv og Brødre. Disse Breve udvise en ædel Mands Aand.

Korrespondancen fra Krigs-Kontoiret er saa tilfredsstillende for os som vi fornuftigvis kunne forvente, idet vi overveje den sandsynlige Underretning, som den udøvende Magt var i Besiddelse af paa den Tid, og beviser klarligen at Deres kjære Faders bestemte Handlemaade var paa rette Sted. Israels Gud vil belønne ham og Dem for det Ørneøie hvormed I have bevogtet os til Bedste for den lidende Dyd.

Vi have aldrig været foruroliget af nogen Instruktion som er eller vil blive givet til Agenterne angaaende os, for vor Sag er retfærdig, og vi ere tilbageholdte i dette Punkt ved en Handling af Præsidenten, som han tilsigter til vort Gode, og vi tvivle ikke paa at det vil vise sig saaledes, skjøndt vi have lidt

meget ved Fraværelsen af saa mange Mænd.

Mange af Familierne i Lejren ere nu i Træ eller Tørvhuse, netop saaledes at de kunde holde Vinterblæsten ude og mange Flere ville blive stillede ligesaa, om det milde Vejr vil vedblive indtil Vinterdagene. (Forts.)

Blandinger.

En italiensk „Profet". Søndagen den anden August blev en italiensk Fanatiker ved Navn Lazzaretti dræbt i et Sammenstød med Politiet i Nærheden af Arcidosso i Provindsen Grosseto. Oprindelig var han ifølge Times Fragtmand, men pludselig optraadte han som Profet og havde paa Panden Omridset af et Kors, som han paastod var St. Peters Værk. For nogen Tid siden blev han dømt til to Maaneders Fængsel i Perugia, men Appellationsretten i Florents kasserede Dommen. Han opslog derpaa sin Bolig i Arcidosso og proklamerede sig som Fører for en Hær, der skulde forene de latinske og ødelægge de germaniske Racer. Han fremstillede sig som Sets syvende Søn, hvem det var overdraget at forløse Menneskeslægten, og udarbejdede til Brug for de Troende en kortfattet Troesbekjendelse i 24 Paragraffer, hvori Læren om Treenigheden, Opstandelsen, Sjælens Udødelighed, den sidste Dom og Forløsningen var bibeholdt, men som forkastede Læren om evige Straffe og fordømte Skriftemaalet. De, der sluttede sig til ham, fik Paalæg om at give Afkald paa deres verdslige Gods og overgive det til ham og hans Apostle. Dette Paalæg dæmpede Nogles Iver, men fire Personer underskrev dog et saadant Gavebrev. Ogsaa en Præst sluttede sig i nogen Tid til ham som Apostel, men vendte dog tilsidst tilbage til den katholske Kirke. Til den 12te August sammenkaldte han et Møde af sine Tilhængere, til hvilket de omtalte fire Personer skulde bringe alle deres Ejendele og til Gjengjæld derfor modtage „Logos", som Profeten først skulde have en Samtale med. Autoriteterne forbød imidlertid Mødet, som ikke blev afholdt.

Denne Begivenhed er for Øjeblikket det almindelige Samtaleæmne i Italien, hvor de Allerfleste først hørte tale om „Profeten", da hans Død gav Bladene Anledning til at give udførlige Fremstillinger af hans Liv og Lære. Den af ham stiftede Sekt betegnes som religiøs-kommunistisk. Profeten havde kaaret sig tolv Apostle og samlet om sig en stor Mængde Proselyter, som havde bygget til ham en Slags halvt Eremitbolig, halvt Kirke paa Monte Labro i Nærheden af den lille By Grosseto ved Jernbanelinien mellem Civita Vecchia og Livorno. Et an det lignende Etablissement var indrettet paa Mont'Oro, hvorhen han havde sendt en Legat. Efter den nye Tros Grundregler skulle alle dens Bekjendere gaa ind paa Fællesskab med Hensyn til verdslige Ejendele, Kone og Børn. De blev delte i tre Klasser: Adelsmænd, Landejendomsbesiddere og jordløse Bønder, og de vare Alle i samme Grad forpligtede til at tjene Samfundet og arbejde for deres Udkomme, medens Samfundet til Gjengjæld paatog sig at underholde Medlemmerne

af det, sørge for de Syge og opdrage de Unge. Der agtedes anlagt syv Stationer paa forskjellige Bjerge, men indtil de kom istand, kunde Medlemmerne have Lov til at leve i deres respektive Hjem, medens dog Samfundet overtog Bestyrelsen af deres Eiendomme og Dyrkningen af deres Jord. Alle Medlemmerne skulle bære en ensartet Dragt, Om Morgenen den 18de August begav Profeten, „den hellige David", sig i Spidsen for 2—3000 Tilhængere i Procession fra Monte Labro ned ad Landsbyen Arcodosso til. Over hundrede af de Troende vare iførte hvide Tunika'er, lignende dem, som i gamle Dage bares af det jødiske Præsteskab. I Spidsen for dem gik David, iført en halvt kongelig, halvt biskoppelig Dragt, en rød Tunika, et Diadem paa Hovenet, og en jernbeslagen Kølle i Haanden. Medens de gik, sang de en Sang, hvis Omkvæd var: „Længe leve Gud, den kristelige Republik, og lovet være Kristus, der atter er nedstegen paa Jorden!" Da Autoriteterne havde faaet Underretning om det paatænkte Optog, blev dette paa Halvvejen mødt af en Politikommissær med ni Karabinierer. Da David saae dem, udbrød han: „Jeg er Kongen!" og befalede sine Ledsagere at afvæbne Soldaterne, i det Samme blev der fra et Krat ved Siden af Vejen affyret nogle Skud paa Karabiniererne, og en Hagel af Stene regnede ned over dem. Politikommissæren opfordrede nu Mængden til at spredes, men David rettede da et Slag imod ham med sin Kølle, og først nu skjød Karabiniererne, først i Luften, senere paa den fanatiske Mængde. Heldigvis var Profeten mellem de Første, der faldt, ramt i Hovedet af én Kugle, og da hans Tilhængere saae det, tog de Flugten, men fik dog Tid til at medtage David og endnu en Saaret, som døde om Aftenen. Indenrigsministeren har sendt en Kommission til Stedet for at anstille Undersøgelser om det Passerede. Denne nye Sekt, kaldet „Lazarettisterne", have ikke ophørt at bestaa efter deres Førers Død. De vente nemlig med Sikkerhed, at Profeten en skjønne Dag skal opstaa af Graven, og talrige Grupper af dem ere stadig forsamlede paa Kirkegaarden Sant Fiora i Nærheden af Grosseto for at være tilstede ved denne Begivenhed.

Rettelse. I forrige Numer er indløben følgende Trykfejl, nemlig: paa 4de Side 18 Linie f. o. er udeladt efter Ordet Ordinancer: ejheller har nogen Mand Rettighed til hint Præstedømme, medmindre han er kaldet af Gud, ligesom og Aaron var, som vi ere underrettede om blev kaldet ved Aabenbaring. Hvad er dette Præstedømme for? Det er for at administrere Evangeliets Ordinancer,

---

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.